

VRCHNÍ SOUD
V PRAZE

ORIGINAL

4 To 56/02 - 1509.

KRAJSKÝ SOUD V PLZNI	
Došlo	16 -07- 2002
Podáno	Kolek .....
krát	přil. .... pod. ....

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 2. července 2002 stížnost **státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni** proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 22. května 2002 sp. zn 2 T 11/2000 a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadené usnesení **z r u š u j e** a Krajskému soudu v Plzni se ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

O d ů v o d n ě n í

Krajský soud v Plzni rozhodl napadeným usnesením ze dne 22. 5. 2002 sp. zn. 2 T 11/2000 tak, že se podle § 231 odst. 1 tr. řádu za použití § 223 odst. 1 tr. řádu a § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu zastavuje trestní stíhání obžalovaných Ing. P. H. a Ing. M. K. pro skutek, že v Plzni v době od 17. 6. 1994 do 15. 8. 1994 po předchozí dohodě s Ing. M. K. měl Ing. P. H. jako odborný programátor Kreditní banky Plzeň, a. s., provést zásah do počítačového systému Derby 2.0, kterým měl postupně převést finanční prostředky jednak z účtů vedených Kreditní bankou Plzeň, a. s., pro různé majitele, jednak z neexistujících účtů, na tři účty, které měl za tímto účelem

založit obžalovaný Ing. M. K. u Kreditní banky Plzeň, a. s., z nichž měl obžalovaný Ing. M. K. v době od 27. 7. 1994 do 9. 9. 1994 provést hotovostní výběry v celkové výši 780.096,37 Kč, zatímco finanční částku v celkové výši 3.649.800,- Kč měl v době od 5. 8. 1994 do 12. 8. 1994 z těchto účtů převést na další běžné účty, které měl založit u Agrobanky Praha, a. s., filiálka Plzeň, u ČSOB, a. s., pobočka Plzeň, u IPB, a. s., oblastní pobočka Plzeň, u Plzeňské banky, a. s., a u České spořitelny, a. s., oblastní pobočka v Plzni, z těchto účtů pak uvedenou částku postupně vybrat, přičemž tímto jednáním měla být Kreditní bance Plzeň, a. s., způsobena škoda v celkové výši 4.429.896,37 Kč, kterým měl obžalovaný Ing. F. H. spáchat trestný čin poškození a zneužití záznamu na nosiči informací podle § 257a odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zákona v jednočinném souběhu s trestným činem podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zákona, a obžalovaný Ing. M. K. trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zákona.

Toto rozhodnutí odůvodňuje Krajský soud poukazem na čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech, podle kterého má každý obžalovaný v České republice právo na spravedlivý proces, a poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, který vyslovil názor, že dostane-li se právo (a povinnost) státu na stíhání a potrestání pachatele trestné činnosti výlučně (nebo zejména) z důvodů na straně státu do extrémního rozporu s právem obviněného na projednání jeho záležitosti v přiměřené lhůtě, zbavuje se tím stát svojí nečinností práva na stíhání a potrestání pachatele trestné činnosti, a že tedy trestní stíhání, které dosud nebylo pravomocně skončeno, lze pak zastavit s odkazem na zmíněný článek Úmluvy a jeho další nepřipustnost

opřít přímo o ustanovení § 11 odst. 1 tr. řádu, i když v něm toto není výslovně uvedeno.

Krajský soud v odůvodnění usnesení konstatuje, že obžaloba v této trestní věci byla sice podána 29. 9. 2000, ale ke spáchání činu mělo dojít v období od 17. 6. 1994 do 15. 8. 1994, tedy před velmi dlouhou dobou. Poukazuje dále na to, že mezi podáním trestního oznámení dne 30. 1. 1997 a sdělením obvinění oběma obviněným dne 17. 3. 1999 uplynula doba více než dvou let. Rovněž samotné trestní řízení probíhá podle Krajského soudu velmi dlouhou dobu, v současné době byl usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 3. 2002 zrušen rozsudek ve věci, Krajskému soudu bylo uloženo doplnění dokazování, které by zřejmě bylo časově dosti náročné a hlavní líčení by ve věci mohlo být nařízeno nejdříve na konec září 2002. Vzhledem k uvedeným skutečnostem se Krajský soud domnívá, že stát neplnil dostatečně aktivně svoji povinnost stíhat pachatele trestného činu a neuplatňoval v možném rozsahu své právo na takové stíhání minimálně od podání trestního oznámení, tj. od počátku roku 1997, takže doba, po kterou mohlo být vedeno trestní stíhání, výrazně přesahující pět let, je dle názoru soudu již nepřiměřenou lhůtou ve smyslu citovaného ustanovení Úmluvy.

Proti tomuto usnesení podal státní zástupce Krajského státního zastupitelství stížnost, v níž namítá, že nesouhlasí zejména s tím, že by stát v této věci neplnil dostatečně aktivně svoji povinnost stíhat pachatele minimálně od podání trestního oznámení. Má za to, orgány činné v trestním řízení prověřovaly trestní oznámení od jeho podání dne 30. 1. 1997, více než dvouletý odstup do zahájení trestního stíhání dne 17. 3. 1999 byl

způsoben tím, že šlo o prověřování složité, zahrnující vyžadování údajů od bank, které jsou předmětem bankovního tajemství. Poukazuje též na to, že relevantní období pro posouzení přiměřenosti lhůty podle rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva počíná zahájením trestního stíhání konkrétní osoby. V tomto případě tedy počíná dne 17. 3. 1999 a do současné doby trvá tři roky a tři měsíce, takže podle jeho názoru nelze hovořit o podstatné délce projednání věci a o nepřiměřené lhůtě trvání trestního stíhání, když judikatura Evropského soudu hovoří o šesti letech. Stěžovatel dále poukazuje na rozpor v argumentaci Krajského soudu, který spatřuje v tom, že Krajský soud v témže usnesení uvádí, že nejde o věc skutkově ani právně výjimečně složitou, a na jiném místě, že doplnění dokazování, které mu bylo uloženo Vrchním soudem v Praze, by bylo zřejmě dosti časově náročné. Závěrem stěžovatel podotýká, že Úmluva rozhodně nestanoví jako sankci případného porušení zásady přiměřenosti lhůty zastavení trestního stíhání národním soudem, záleží podle něj toliko na vnitřním posouzení zásady přiměřenosti lhůty trvání trestního řízení. V daném případě má za to, že k jejímu porušení a tedy k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy nedošlo, a proto navrhuje, aby bylo napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušeno a aby Krajský soud ve věci znovu jednal a rozhodl.

Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. řádu správnost napadeného usnesení i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

Podle závěru Krajského soudu je důvodem pro zastavení trestního stíhání obžalovaných to, že doba delší než pět let, po kterou mohlo být vedeno trestní stíhání obžalovaných Ing. P [REDACTED]

- 107 -

H[redacted] a ing. M[redacted] K[redacted], tj. minimálně od podání trestního oznámení počátkem roku 1997, je nepřiměřenou lhůtou ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále Úmluvy). Jak však správně namítá státní zástupce, s jehož argumentací se odvolací soud zcela ztotožňuje a na kterou je možno v podrobnostech odkázat, tento závěr Krajského soudu neodpovídá judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, neboť z ní vyplývá, že počátek relevantní lhůty ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy je třeba stanovit od okamžiku sdělení obvinění, tj. od 17. 3. 1999. Pro správnost tohoto názoru stěžovatele nasvědčuje i skutečnost, že doba od spáchání trestného činu do zahájení trestního řízení (období předcházejícího sdělení obvinění), je omezena ustanovením § 67 tr. zákona o promlčení trestního stíhání.

Proto je možno přisvědčit i zásadní námitce státního zástupce, že dosavadní trestní řízení v délce přibližně tří let a tří (čtyř) měsíců, ani jeho další pokračování hlavním líčením předpokládaným v průběhu podzimu 2002, nelze v žádném případě považovat za nepřiměřeně dlouhé, a že tedy nemohlo dojít k porušení práva obžalovaných na spravedlivý proces, zakotveného v článku 6 odst. 1 Úmluvy.

Stížnostní soud souhlasí i s názorem státního zástupce, že Úmluva nestanoví jako sankci případného porušení zásady přiměřenosti lhůty zastavení trestního stíhání národním soudem, a že tedy záleží na vnitřním posouzení přiměřenosti lhůty trvání trestního řízení. Jestliže se Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení zmiňuje o rozhodnutí Nejvyššího soudu, máje zřejmě na mysli usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2002 sp.

zn. 7 Tz 316/2001, je třeba uvést, že srovnání s posuzovaným případem není na místě už jen proto, že uvedené usnesení se týkalo trestního řízení, jehož délka od jeho zahájení do podání obžaloby přesáhla deset let. Navíc citované usnesení nebylo dosud publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek a v právní praxi existují i protichůdné právní názory vycházející z toho, že porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy neimplikuje závěr o možnosti (natož nutnosti) zastavit trestní stíhání z důvodu uvedeného v ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu (viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2002 sp. zn. 5 To 3/02).

Jelikož Vrchní soud v Praze shledal, že námitky stížnosti státního zástupce jsou důvodné, zrušil napadené usnesení a Krajskému soudu v Plzni uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** stížnost přípustná.

V Praze dne 2. července 2002

Předsedkyně senátu:

JUDr. Hana Kárová

Šprawa: Knap